

תת"ע 2441/05/16 - מדינת ישראל נגד שמש גורג

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

26 אוקטובר 2016

תת"ע 2441-05-16 מדינת ישראל נ' שמש גורג

בפני כב' השופט עופר נהרי
בעניין: מאשימה

מדינת ישראל

נגד

שמש גורג

נאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר בו יוחסה לו כנהג עבירה של אי ציות להוראות שוטר במדים וזאת בניגוד לתקנה 23 (א) (1) לתקנות התעבורה.

בישיבת ההקראה שהתקיימה כפר הנאשם במיוחס לו ופירט כדלקמן: "אני מודה שהיה שם שוטר. זו היתה אי הבנה, לחלק מהרכבים השוטר איפשר לפנות ימינה לרחוב הירדן".

לנוכח הכפירה נקבע והתקיים דיון הוכחות.

מטעם התביעה העיד השוטר מר מוטי כליף (ע.ת.1) ובמסגרת עדותו הוגש הדו"ח שערך (סומן ת/1).

מטעם ההגנה העיד הנאשם מר ג'ורג שמש (ע.ה.1).

לאחר מתן הדעת לראיה ולעדויות מסקנתי היא כי עלה בידי התביעה להוכיח כדבעי את כל יסודות העבירה וכי לפיכך דין הנאשם להרשעה בעבירה שיוחסה לו.

ולהלן נימוקיה המפורטים של הכרעת הדין:

לא היתה מחלוקת בפי הנאשם כי השוטר אכן עמד במקום אשר תיאר וכי אכן השוטר חסם את התנועה לרח' הירדן, והורה, בסימון, גם כלפי הנאשם (ומבלי שהוציא את הנאשם מן הכלל) להמשיך ישר לכיוון המנהרה.

נשאל והשיב הנאשם בחקירתו הנגדית בבית המשפט (ציטוט):

"ש. עומד שוטר, גם סימן איך עשה עם התנועה.

ת. זה נכון שראיתי אותו מסמן לתנועה לנוע לכיוון המנהרה."

(עמ' 6 שורות 8 - 9 לפרוטוקול).

לא היתה מחלוקת שהשוטר היה לבוש במדי משטרה.

לא באה מפי הנאשם טענה על כי הסימון של השוטר לא היה ברור כביכול.

האירוע גם התרחש באור יום בשעה 10:20 בבוקר.

וכך העיד הנאשם עצמו בחקירתו הראשית (ציטוט):

"היה טור של מכוניות שהשוטר היפנה אותם לכיוון המנהרה, עמד שם הקטנוע, ואני התקדמתי לאט לכיוון הירדן, לנתיב הימני כשאני מנסה לפנות לירדן לקחת שם נוסע" (עמ' 4 שורות 9 - 10 לפרוטוקול).

הנה כי כן, מפיו של לא אחר מאשר הנאשם הנכבד עצמו עולה כי למרות שהוא ראה את השוטר, למרות שהוראתו של השוטר גם היתה ברורה, ולמרות שהשוטר לא החריג את הנאשם מכל המכוניות בטור, בחר הנאשם, אף לדבריו שלו, שלא להמשיך לכיוון המנהרה כהוראתו המפורשת של השוטר, אלא כדבריו, להתקדם עם מוניתו לכיוון רח' הירדן לנתיב הימני "כשאני מנסה לפנות לירדן לקחת שם נוסע".

ובכן, בכך התגבשו יסודות העבירה על תקנה 23 לתקנות התעבורה אשר קובעת שעובר דרך חייב לציית להוראות שוטר במדים ולאותות הניתנים ע"י שוטר במדים.

טענת ההגנה של הנאשם היא כי הוא ראה לפניו כן שהשוטר מאפשר לאוטובוס ולמשאית לנוע שם לרחוב הירדן ולכן הוא נע לעבר השוטר על מנת לנסות לשכנעו לאפשר לו גם כן.

טענת הגנה זו לא תיצלח שכן כאמור, השוטר כיוון את הוראתו גם כלפי הנאשם ולא החריג את הנאשם מכלל טור המכוניות.

הוראת השוטר כלפי הנאשם היתה ברורה והוראת המחוקק בתקנה 23 לתקנות התעבורה גם היא ברורה.

הנאשם טען שנהגי מוניות כמוהם כאמבולנס הלוקחים חולים לבית החולים.

צר לי, אך ראשית: בשום שלב לא טען הנאשם כי הוא נסע לקחת חולה (להבדיל מכל אדם, כגון מבקר) לבית החולים; שנית לא נסתר שהשוטר העמיד אופציה סבירה להגעה לרח' הירדן מעט בהמשך, דרך רח' בן גוריון והרא"ה; שלישית הנאשם לא הסיע באותה עת במוניתו כל נוסע, חולה או אחר, אלא אך היה לדבריו בדרכו לקחת נוסע מרח' הירדן; ורביעית אין כל תימוכין כי היה זה מצב חירום רפואי כלל (שאם כן אזי בוודאי היה מוזמן אמבולנס).

גם העובדה - הראויה לביקורת - שהשוטר בחר לבעוט ברוגזו בצמיג המונית של הנאשם עת הגיעה המונית לקירבה רבה מאד אליו - אין בה כדי להושיע את הנאשם שכן התנהגות השוטר בהקשר זה אמנם ראויה לביקורת, אך זה לחוד, והשאלה האם גובשו יסודות עבירת התעבורה המיוחסת לנאשם והנבחנת בתיק זה, לחוד.

לאחר כל אלה, ובהסתמך על עדותו של השוטר אגב לקיחת ראויה בחשבון שעסקינן בעדות יחידה מטעם התביעה, ובהסתמך, בנוסף לכך, גם על העולה מעדותו של הנאשם עצמו אודות כך שלמעשה למרות הוראת השוטר בחר הוא כנהג שלא לפעול על פי ההוראה (כפי שכבר צוטט ונותח לעיל) מורשע הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 26 אוקטובר 2016, במעמד הצדדים